

rinfabrikationen, kan denne Lov ikke ændres. Vi maa nemlig huske paa — navnlig i disse Tider — at denne Lov ikke kan ændres uden Landssthingets Samtykke. Landssthingets Flertal er privilegeret paa dette Omraade, det vil sige, der skal Godseiernes Samtykke til. De Tusinder og atter Tusinder, der er af Smørproducenter, deres Stjæbne vil ved Vedtagelsen af en Forbudslov uden Hensyn til Udviklingen af Stillingen for vort Smør blive lagt i Godseiernes Hænder; men Ingen veed, hvorledes Stillingen kan blive i Fremtiden. Man siger, vi skulle ikke bryde os om, at England spiser Kunstsmør; men hvorfor i Alverden ikke? Man siger, det gjælder blot om, at vi holde saakaldt fint Smør. Men tænk Dem nu, at i England og Irland Fabrikationen af fint farvet Smør — ligeledes i Holland og adskillige andre Lande — steg saaledes, at i England Prisen sank væsentlig derpaa, saaledes at i Forholdet mellem det at levere Margarin og det at levere fint Smør til England, vilde det Første være langt fordelagtigere. Selv i dette Tilfælde vilde man fuldstændig afstjære de smaa Producenter fra at benytte Udviklingens Chancer. Et Andelsmeieri for et eller flere Distrikter i Forening vil — haaber jeg — fortsætte sin Fabrikation af fint og ægte Smør, saalænge det paa nogen Maade kan finde Afsetning; men dersom nu Forholdet bliver saaledes, at der for Alle de deri Interesserede er større Fordel forbunden med at tage Del i Englands og andre Landes Forshning med Kunstsmør, det skal jo være bitterligt, at Kunstsmør holder sig bedre andre Steder end ægte fint Smør. Hvorfor ville Producenterne, alle Bønderne i Danmark, for Fremtiden lægge Smørspørgsmaalets Udvikling i Godseiernes Hænder? Jeg siger, at det er en Fare for Smørproducenterne i Almindelighed at vedtage et Forbud — og det betyder jo Ministerens Lov. Sa man siger: Tænk paa Holland. Der har jeg hørt en af Ministerens væsentlige Støtter for dette Forslag, det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Bull), levere en Statistisk for at bevise den Sætning: Vaer Jer for Holland. Tidligere troede jeg, at Hollænderne, trods et Dødsprog, vi have om dem i Sammenligning med os selv, var et dygtigt, et praktisk Folk. Men da jeg hørte, at det ærede Medlem optraadte her imod Holland, kom jeg til at tænke lidt mere paa de Dele — man kan jo ikke saaledes i Enkelthederne gjernemgaa alle de Ting — og jeg tænkte: Skulde det dog være muligt, at det ærede Medlem fra Ribe var endnu mere praktisk og dygtigt end hele Holland. Og jeg efter-

sa da hans Statistisk som et Bevis for, at saaledes var det. Men det var dog ganske vist — jeg nødes til at nævne det, skjøndt det er blevet berørt — en ligesaa mærkelig Statistisk som den, vi faae leveret paa mange agrariske Møder. Det var en Statistisk fra Holland, som slet ikke var hollandsk. Det var nemlig i Virkeligheden en engelsk Statistisk over Landets Udførsel til England; det skulde gjælde for en hollandsk Statistisk, og saa var det endda kun en Stump af denne Statistisk. Det var en Forklaring om, at der nu i de senere Aar udførtes mindre Natursmør fra Holland til England en for. Men at der i stigende Grad udførtes mere Kunstsmør fra Holland til England end for, det omtalte han ikke. Lør jeg spørge den ærede Minister, om jeg tager feil, naar jeg mener, at der alene fra Holland er ført for 80 Millioner Natursmør og Kunstsmør aarlig i de sidste Par Aar med en Nuance for det sidste Aar af aldeles underordnet Betydning, som slet ikke vedkommer dette Spørgsmaal; den kan have Aarsager i selve Landet, som vi slet ikke kende, men kan ogsaa have helt andre Aarsager, nemlig at de have aabnet Handelsveie andetsteds. Jeg skal hverken rose eller laste Tilstandene i Holland, men jeg er dog noget i Tvivl, om Holland vilde blive ved paa den Bæ, hvis det ikke fandt sin gode Regning derved, og derfor mener jeg, at man kan lade Holland slaa for sig og ikke bruge det, thi det kan jo aabenbart ikke bruges til et afstrækkende Exempel for os.

Der er et andet Standpunkt, nemlig det, der forener Lovens Hovedbestemmelser altsaa §§ 6 og 7 med et Udførselsforbud. Det forekommer mig, at dette Standpunkt er meningsløst. Stal § 6 og § 7 blive staaende, udelukker det Fabrikationen, og hvad vil det saa sige at forbyde Udførselen? Det skal jeg derfor ikke opholde mig ved. Det kan maasse alligevel være, at det er det, der skulde vedtages; men jeg tror det dog ikke. Jeg tror ikke, at man vedtager et indirekte Forbud mod Fabrikationen og samtidig forbyder Udførselen. Der var en Udtalelse af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (Vüttichau), som jeg opfattede som et tredie Standpunkt, i alt Fald i hans sidste Foredrag, thi det sidste Foredrag er jo ikke ganske som det første; der er en Afslibning, en Bevægelse under denne Behandling — om den kommer op igen, veed jeg ikke — en Bevægelse nedad, bort fra det skarpe Forbud. Det var Forbudet mod Farve og Ræv om saa lidt Indblanding som mulig, han nu holdt paa. Indblandingen! Ja, jeg veed ikke, hvorfor